

Bezorgd.

Haar tafel stond vastgenageld, maar ik rolde met iedere golf over de grond. Ze merkte me niet eens op, zo druk was ze bezig met haar brief. De verzonken inktpot en de vastgesmolten kaars stonden haar bij, terwijl ik onzachtzinnig alle hoeken van de kajuit zag. Alsof ze averij kon vermijden met pen en papier! Zo steil steeg het schip dat ze af en toe niet eens kon blijven zitten. Dan wachtte ze staand de val naar beneden af tot ze verder kon, een volgende zin mompelend: 'noodweer... reddeloos... zal deze fles je wel vinden'. Deze fles: ze had me dus toch gezien. Haar kind zou ze misschien voorgoed kwijtraken en ik mocht haar laatste boodschap overbrengen. Zwalkend vond ze me en gaf me haar overdenkingen. Ik glom even van trots en daarna donderden masten dwars door het dek en gutste er water door de patrijzen. De zee zou nemen.

Mijn innig geliefde kind, je wilde je eigen weg inslaan om te kunnen groeien. Dat was natuurlijk en toch pijnlijk. Je bent een oncontroleerbaar deel van mij. Wanneer, of als je dit leest voel je je misschien verloren, maar weet dat ik altijd één stap van je vandaan was. Immer om je heen voedde ik je zonder dat je je dat nog realiseerde, beschermde je, hield je tegen of gaf je juist een duwtje in je rug wanneer dat nodig was. Ook als ik er niet meer ben, leef ik door in jou. Of je het nu wilt of niet: hoe je ook groeit, je blijft altijd iemands kind. Altijd onderdeel van een groter geheel. Op volle kracht koersen we af op een verschrikkelijke ramp. Nooit voelde ik me zo reddeloos. De gevolgen zijn niet te overzien. Ik denk alleen nog aan jou, wat ik je nog niet heb gezegd.

Ik had haar ook willen beschermen, meenemen, bewaren maar daarvan was geen sprake. Alleen al haar brief beschermen tegen zulk geweld was een hele opgave. Meegesleurd door draaikolken van losgeslagen lading zonken haar brief en ik dieper en dieper naar beneden. Uiteindelijk stopte alle tumult. Ik bleek opgesloten in het wrak. Langzaam bezonk alles. Ik begreep wat ze wilde zeggen, de geest van de brief dacht ik. 'Ik vertrouw dat je je keuzes naar eer, geweten en inzicht maakt, maar onthoud dat het onmogelijk is een éénduidig Goede Keus te maken. Dat betekent wel eens dat iets helaas moet wijken voor het groter goed. Verlies is relatief, zelfs jouw eigen verlies.'

Ik was diep in zee verloren, maar dat was vast nodig voor iets groters, begreep ik. Meer tijd verstreek. De stroming verplaatste zand. Het wrak verdween. Ik raakte steeds vaster in de bodem. 'Zie het als twee kanten van dezelfde medaille. Droogte, warmte, kou of regen kunnen voor de één redding en voor de ander een ramp zijn. In alles is het goede en kwade verenigd, het gaat immer over de balans.' schreef ze. Het is voor een fles niet eenvoudig om vrouwen te begrijpen. Daarvoor had ik meer tijd nodig.

Veel tijd. Zeeën van tijd. Door het zand om mij heen voelde ik me geborgen en gesteund. Vastzitten was niet okee, maar heel blijven belangrijker. 'Groei kan niet eindeloos doorgaan,' schreef ze ergens. 'Denk maar aan de seizoenen: er is ook een tijd van rust en inkeer nodig om later weer sterker te hervatten. Neem die rust.' Die raad volgde ik maar op. Meer en meer dacht ik: misschien had de moeder wat overdreven gereageerd. Ze was vast heelhuids aangekomen. Hoeveel schade kon het mensenkind aanrichten? Zat iemand überhaupt op één of andere moederlijke paniekbrief te wachten?

Ik weet niet wat eerder kwam, mijn onrust of dat van mijn omgeving. Alles bewoog en draaide om mij heen en ook in mij. Moeders opdracht stond me ineens weer helder voor de geest. Ik moest mijn missie voltooien. Geen tijd te verliezen! Het zand om mij heen verschoof, het water werd onrustiger. Of was ik het zelf? De golven kwamen steeds heftiger, steeds regelmatiger. Dichtbij klonk een doffe dreun. Alles woelde en warrelde om mij heen. Meer dreunen. Ik kon niet anders dan eraan over geven. Golven duwden en trokken aan me, de grond zoog me terug. Tot een enorm gevaarte overweldigend door het water brak. Een van de hoeken ramde net naast mij in het zand waardoor ik losschoot. Omhoog, omhoog ging ik tot een laatste golf me oppakte en op het strand smeed. Daarna licht. Zo veel licht na al die duisternis dat ik aanvankelijk niets zag.

Een moeder ziet zichzelf gespiegeld in haar kind. Je weet niet hoezeer je op me lijkt. Ik kan ook verschrikkelijke uitbarstingen hebben, of een haast voelen waarbij ik alles in mijn vaart meesleur of omduw. Dan weer overweldigend met een stortvloed aan ideeën of energie die juist averechts werkt op mijn omgeving, dan weer afwezig, teruggetrokken. Sommigen vinden mij kil, anderen verstikkend warm en sommigen merken me niet eens op. Dat zeggen anderen ook over jou.

Geloof me: dat is niet louter slecht. We doen gewoon ons uiterste best en dat is goed genoeg. Op goeie dagen zijn mijn buien getemperd en voed, berg en bescherm ik van harte. Ik zorg ervoor dat anderen gedijen, bloeien. Dat gaat niet zelden ten koste van mezelf. Al met al niet foutloos, maar niets menselijks is ons vreemd. Je bent uit mij geboren en getogen: bijna onmogelijk om niét op mij te lijken...

Na de buien en de wind kwam er stilte. Ik was eindelijk weer helder. Hoe had ik mezelf ooit in zo'n berustende slaapstand kunnen laten wiegen? Waarom had ik moeders woorden in twijfel getrokken? Ik overzag het strand. De ravage was enorm. De wereld was onherkenbaar veranderd. Er kwamen mensen, huilend, boos of verbeterd. Ze ruimden op. Ik begreep niet eens wat ze opraapten. Onbekende voorwerpen en andere dingen die deden denken aan vreemde schoenen of stoelen. Zo veel chaos. Hoe had ik diep daar beneden, comfortabel mijn plicht verzakend, mezelf kunnen wijsmaken dat kapiteins altijd de boot ongeschonden naar een veilige haven zouden brengen? Waar ik ook maar keek was de wereld verschrikkelijk gehavend. Niet alleen dat ene mensenkind was de weg kwijt, maar vele, vele innig geliefde kinderen die niet foutloos konden en hoefden te zijn maakten er een bende van. Zo had moeder het vast nooit bedoeld...

Hoe, dat weet ik niet maar ik beloof je dat deze ramp mij niet makkelijk overmant. Het ligt in onze natuur om te vechten voor ons leven, hoewel zelfopoffering soms beter is. Dromen en plannen maken, ideeën uitproberen en erin verloren raken, liefhebben en eigen maken, dat is onze aard. Soms overzien we de consequenties van onze acties niet of zijn er bijwerkingen waar we niet op gerekend hadden. Soms houden we dat nog onder controle en soms loopt het faliekant mis. Dan moet je de troep opruimen, herstellen wat er te herstellen valt, excuses maken en vooral leren van wat er mis ging. En dan beter opnieuw beginnen. Ik had je dit allemaal veel eerder in levende lijve moeten vertellen. Haastig en

slordig schrijf ik je, zolang het kan. Je moet dit weten. Deze fles zal je vinden. Dat moet simpelweg. Het is bijna onmogelijk verder te schrijven.

Tussen al deze troep werd opvallen moeilijk. Ik was toch geen prul dat achteloos met al die verdronken spullen op een kar mocht eindigen. Na al die tijd zou ik ongezien breken en mijn brief zou nat worden of verbranden en dan zou ik het kind niet vinden en hij niet alles weten. Dat moest! Simpelweg, schreef moeder!

Er naderde een man die alles onomwonden in zakken mikte. Op zijn handen kwam alles aan. Hoe? Hoe zou hij me opmerken? De spanning was om gek van te worden.

Ongelofelijk dat ik ontij en oerkrachten had weerstaan, tijden lang het kwetsbare papier had beschermd en nu, door de simpele aanraking van een mensenhand er iets in me knapte. Opoffering was de oplossing: barsten. De mens gebruikte beide handen om de brief op te vangen, ik viel in scherven. Hij riep naar anderen. In een groep bestudeerden ze de brief. Missie voltooid.

Mijn kind, onze wegen scheidden en dat is hoe de dingen gaan. Groei gaat zijn gang, kent omwegen en doodlopende paden. Dat leidt wel eens af van je oorsprong, maar iedere ervaring brengt je verder. Weet wel dat je altijd kunt terugkeren. Waar je ook bent: leef volop, heb mateloos lief en geniet, zonder ooit jezelf of een ander daarmee tekort te doen. Dat klinkt eenvoudiger dan het is, dat weet ik zelf ook.

Vergeet niet dat we jou in alle vertrouwen loslieten, in onvoorwaardelijke en oneindige liefde. Jouw beurt komt op een dag om hetzelfde te doen. Blijf menselijk. Blijf trouw aan wat je leerde. Ga er van uit dat het altijd anders loopt dan je denkt, accepteer dat fouten net zo goed een deel van een aanstaand succes zijn. Wees daarin niet te streng voor jezelf of een ander. Het is tijd.

Vaar wel, alle liefs van Moeder.